

Братя Грим
Камък, който гори

Живяла някога една девойка на име Розхен. Веднъж тя отишла на полето, за да бере цветя. Както вървяла, неусетно стигнала до една гора, сред която се издигал красив дворец, обграден с високи стени. Розхен приближила до портите и видяла, че те са обвити от паяжина – от дълго време никой не бил минавал през тях. И понеже не била страхлива, влязла в двореца. Тръгнала из залите, една от друга по-красиви, в които лампите ярко светели, но никъде нямало жива душа. Като стигнала до последната зала, Розхен отворила вратата и надникнала вътре. Там на меко, пухено легло лежал момък с неопикуема красота. „Сигурно това е господарят на двореца“ – помислила си Розхен и се приближила. Момъкът лежал неподвижно и сякаш не дишал, а по целите му крака били набодени малки игли. Розхен приседнала на леглото и започнала да вади иглите. Щом извадела една, веднага намазвала раната с лековит мехлем. Така седяла цял ден и цяла нощ и накрая очите ѝ започнали да се затварят от умора.

По едно време дочула някакъв шум навън. Показала се на прозореца и видяла, че по пътя минава богат търговец, съпроводен от прислуга.

– Хей! – извикала тя. – Изпратете някого да ми помогне! Ще ви платя колкото поискате.

Търговецът спрял и изпратил една девойка в двореца, която обаче била много хитра и лукава. Розхен я завела при момъка и казала:

– Извади тези игли, а в това време аз ще легна да си почина.

Когато хитрата девойка извадила и последната игла, момъкът се пробудил, надигнал се и попитал:

– Коя си ти?

– Аз те спасих от смърт – отговорила девойката.

– А онази коя е? – попитал той, като посочил Розхен.

– Тя е моята прислужница.

После девойката станала, разгърсила Розхен и викнала:

– Хайде, ставай, мързеливко! Нищо друго не правиш, освен да спиш! Раздвижи се и започни да вършиш нещо.

Розхен се разплакала, но се подчинила.

Минало време и момъкът оздравял. Един ден решил да отиде до града и попитал хитрата девойка:

– Какъв подарък искаш да ти донеса?

Тя поискала да ѝ донесе дрехи от свила, златен пръстен и огърлица от скъпоценни камъни.

– А ти какво искаш? – обърнал се момъкът към Розхен.

– Донеси ми камък, който гори – отговорила тя.

Като пристигнал в града, той започнал да търси при търговците камък, който гори. Един от тях му казал:

– Такъв камък взима само този, който е дълбоко наранен. За какво ти е?

– Трябва ми – кратко отговорил момъкът, взел камъка и се върнал в двореца.

Щом го подарил на Розхен, тя го поставила пред себе си и започнала през сълзи да говори какво е преживяла. Още при първите й думи от камъка се появила ярка светлина. А когато тя започнала да разказва как седяла ден и нощ и вадила иглите от нозете на момъка, как помолила пътуващия търговец за помощ и той изпратил една девойка, и какво унижение трябва сега да търпи, от камъка лумнал пламък и след миг се разгорял страшен огън. От мъка и унижение Розхен понечила да се хвърли в огъня, но момъкът бързо притичал и я вдигнал на ръце. После изгонил злата и лукава девойка от двореца, оженил се за Розхен и двамата заживели щастливо до края на живота си.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2549>]